

bindelse med en anden Forsikring, som man skal betale til, nemlig mod Invaliditet, fremkaldt ved Forhold, som ogsaa stammer fra vedkommendes Arbejde, men som ikke har Ulykkestilfældets momentane Karakter. Hvorledes man vil løse Opgaven, er for mig ikke afgørende. Det afgørende for mig er, at Spørgsmaalet løses uden at lægge yderligere Byrder paa Arbejderklassen, og det sker ved dette Lovforslag. Det gør Invaliditetsforsørgelsen vederlagsfri, ligesom det opretholder den vederlagsfrie Alderdomsunderstøttelse. Det ærede Medlem vil derimod lade en Del af de nuværende frie Rettigheder betale af dem, der modtager dem, og ligeledes opkræve Betaling for nogle nye, som efter hele deres Karakter bør sammenstilles med de allerede vundne Rettigheder, og dette vil det ærede Medlem gøre ved, hvad der ikke kan betegnes som andet end en Kopskat, en aarlig Afgift, ensartet for alle.

Det ærede Medlem (Jensen-Sønderup) siger, at ved Forsikringsvæsenet betaler man samme Præmie for samme Ydelse. Ja, men det ærede Medlem maa erkende, at en Forskel fra Præmiebetalingen fremkommer derigennem, at Betalingen er tvungen. Er det en frivillig Sag, er det Individet selv, som afgør, om han vil købe sig en fremtidig Værdi mod en bestemt Præmie, og saa undersøger han, om denne Præmies aarlige Erlæggelse vil give ham et rimeligt Vederlag. Det er en Værdi, man køber, og saa maa enhver selvfølgelig svare samme Betaling, naar Værdien er den samme. Det ærede Medlem siger tværtimod: Fremtidig skal alle betale saa og saa meget for at modtage saa og saa meget en Gang i Fremtiden. Dette er intet som helst andet end en Afgift. Det ærede Medlem kan kalde det en Skat eller en Afgift, men det er en af Staten paalagt Afgift efter Kopskattens Princip: ens for alle. Det ærede Medlem paastaar, at den gaar ikke ind i Statskassen og aflaster ikke Statskassen for en eneste Øres Udgift. Men det er jo vitterlig urigtigt, for Præmiebetalingerne aflaster efterhaanden Staten for den Forpligtelse den nu har ifølge Alderdomsunderstøttelsesloven; de aflaster Staten for en social Opgave, den hidtil har vedkendt sig, ved delvis at vælte denne Opgave over paa Skatteyderne. Dette er ogsaa meget rigtigt indset af Medlemmer af Invaliditets- og Alderdomsforsikringskommissionen, nemlig af de konservative Medlemmer af Kommissionen fra den Tid, da der endnu var konservative Medlemmer til. De skriver, at den tvungne

Forsikring mangler overhovedet det etiske Moment, og Mindretallets — det ærede Medlems Meningsfællers — Motivering for at have sluttet sig til Tanken er da ogsaa, som ovenfor angivet, af rent finansiell Natur. Det er „Hjælp til Stat og Kommune“, som her er Forsikringstvangens virkelige Formaal, og Mindretallet er derfor af den Mening, at den kun bør søges indført, naar det erkendes, at der foreligger eller inden længe vil komme til at foreligge en Nødvendighed for at gøre det. De fremtidige Bidrag fra de enkelte Forsikringstagere er ikke Hjælp til Selvhjælp, for de gaar til Stat og Kommune. Saaledes betegnes de af de konservative Medlemmer, just fordi de aflaster Staten for en social Opgave. Til det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) maa jeg indskyde den Bemærkning, at naar han savnede Udtalelser fra mig om, hvorfra jeg vilde skaffe Midler til Gennemførelse af de Forslag, der her er fremme, og mente, at jeg sorgløst var gaaet hen over dette Spørgsmaal, vil jeg her kun bemærke, at jeg under ingen Omstændigheder vil være med til at skaffe dem paa den Maade, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller anbefaler. Midlerne til Alderdomsunderstøttelsen og Invaliditetsforsørgelsen eller Invaliditetslønnen bør skaffes paa samme Maade som Statens andre Udgifter, og jeg finder, at den Retning, man i øvrigt følger i sin Skattepolitik, bør man ogsaa følge for at tilvejebringe Midlerne til disse Formaal.

Til sidst skal jeg kun gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup), som sluttede sig til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) i nogle Bemærkninger til mig om, hvad det ærede Medlems Forslag byggede paa. Jeg tror nu oprigtigt talt, at det ærede Medlem ikke havde behøvet at slutte sig til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds' Tale — jeg ved ikke, om den egentlig egnede sig til at faa Tilslutning —; det ærede Medlem kunde have talt paa egne Vegne, jeg kan i alt Fald henholde mig til hans Udtalelser. Det ærede Medlem fra Verringe mener altsaa, at ved at sige, at hans Forslag bygger paa Haabløsheden, slaar man al Forsikring mod Alderdom ned. Nej, det gør man virkelig ikke, men jeg søgte i mit første Foredrag at udfinde Grunden til, at det ærede Medlem, som ellers ikke er Tilhænger af en Tvangsordning — jeg synes at erindre, at Venstre i Øjeblikket rejser Landet rundt og paa-kalder alle Borgeres Forfærdelse mod de